

Mântuire

Dumitru Negrea

Al zilei mărunte și somnului ornic
Răzbate spre-apus și-ncet înspre noapte;
E ora la care nu sunt nevolnic
Trăiesc nemișcat și mai repede, poate.

Lumina solară nestinsă și grea
Mi-ascunse în zi al stelelor licăr;
Acum, dintr-o dată eu pot revedea
Și raze și umbre - în mine le stâmpăr.

Iar ceasul se zbate mai rar în afară
Și porți negândite spre mine se-aprind,
Credințe și fapte din noaptea stelară
În minte și-n inimă din nou le cuprind.

Etern dialog demiurgic și trist
Îl port necuprins în uitare
Și încă puțin aș mai vrea să exist,
Străbătând împăcat vechi neliniști solare...

August 1999